

Kjære alle sammen!

Så sitter vi her igjen.

I år samles vi ikke på valen, som det heter i Internasjonalen.

Men foran skjermer, på kjøkkener, i kjellerstuer og provisoriske kontorer.

Det er for øvrig sikkert flere enn jeg som har lurt på hva «valen» egentlig betyr. Det betyr altså kamplass.

Så kanskje kan vi si at vi samles der likevel?

For vi står oppe i viktige kamper, som vi nå riktignok må kjempe på andre arenaer og med andre virkemidler enn vi har vært vant til.

Vi får ikke den kraftsamlingen og godfølelsen som vi alltid får når vi møtes til kongress.

Som skulle bære oss inn i en valgkamp som denne gangen blir helt enestående viktig.

For vi i arbeiderbevegelsen har alltid hentet styrke og motivasjon i møtet med mennesker.

Tillitsvalgte som forteller sine historier, som inspirerer og løfter til kamp for en bedre hverdag for vanlige arbeidsfolk.

Det som alltid har vært vår viktigste oppgave.

Og ikke minst valgkampen, og de tusenvis av ildsjeler som tar debattene ute på arbeidsplassene og rundt lunsjbordet.

Og vi som reiser rundt og får delt i disse samtalene og møtene.

Som også har den viktige jobben med å ta vanlige folks livserfaringer og hverdag med oss inn i den store samfunnsdebatten.

Vi kan se at vi ikke får gjort alt slik vi har pleid. Men noe av det skal vi få til – satser vi på og planlegger vi for.

Og det som må gjøres på andre måter, der vi må gå andre veier, der gjør vi det. Slik arbeiderbevegelsen alltid har gjort.

Da sekretariatet utsatte kongressen var vi veldig opptatt av at vi likevel måtte få diskutert valgkampen, og reist våre medlemmers krav inn i den.

Samtidig bestemte vi at vi ikke skulle ha noen mini-kongress, men faktisk utsette kongressen til neste år, med full behandling av handlingsprogrammet og de brede saksområdene der.

Det har noen konsekvenser for hva slags rammer vi har lagt for den diskusjonen og de vedtakene vi skal gjøre her. Sekretariatet har lagt LO-kongressens vedtak i 2017 til grunn.

Det betyr at vi ikke legger opp omkamper der det er vedtatt kompromisser på kongressen, eller at representantskapet nå skal overprøve kongressen i saker der vi har hatt voteringer og gjort beslutninger på kongressen.

De står seg til en ny kongress gjør andre vedtak, sånn må det nesten bli, når vi har valgt å gjøre det på denne måten.

Åtte av ti LO-medlemmer ønsker et regjeringsskifte. Det er et tydelig mandat. Vi foreslår dermed som vanlig å støtte de politiske partiene vi samarbeider med midler til å drive en kraftfull valgkamp. Kongressen bestemte at vi skulle gi støtte, og til hvilke partier. Vi har forholdt oss til de vedtakene i det vi foreslår.

Justert ut fra at denne valgkampen krever mer ressurser enn vanlig, og ikke minst fordi vi ser at de som har aller, aller mest denne gangen legger millioner på bordet for høyrepartiene.

Vi har lagt fram et forslag til fagligpolitisk uttalelse som tar opp i seg mange konkrete krav. Men som først og fremst viser vei, peker framover mot andre løsninger på de viktigste samfunnsområdene. Og som spikrer fast de viktigste prinsippene når enkeltsakene skal avgjøres – der det viktigste kan oppsummeres slik. Nå er det arbeidsfolks tur.

I snart åtte år er det andres interesser som har vært prioritert.

Før krisen og gjennom krisen.

Koronaen kom utenfra. Men hvordan vi takler den, hvordan den rammer – det bestemmes av folk. Av politiske vedtak. Av at ulike interesser veies opp mot hverandre.

Gjennom hele dette året har LO jobbet sammen med de rødgrønne partiene, med Arbeiderpartiet i spissen, for å sikre at vi hjelper de som rammes.

At byrdene fordeles rettferdig, at støtten går dit den trengs mest.

At vanlige folk skal ha trygghet for arbeid og inntekt.

Vi har fått til en del i lag. Det er et langt stykke fra de tiltakene høyre regjeringen la på bordet til å begynne med og det Stortinget har endt opp med å vedta.

Da krisa inntraff var regjeringspartienes første tanke å foreslå det som høyrepartiene alltid foreslår:

Med fokus på formuesskatten og å sikre eierne sine interesser.

Vår viktigste oppgave var å sikre inntekten til folk.

Det lyktes vi langt på vei med gjennom det utrolig viktige partssamarbeidet, og samarbeidet med Arbeiderpartiet og resten av opposisjonen på Stortinget.

Folk som mister jobben eller blir permitterte har fått beholde mer av inntekten sin

Større mulighet for foreldre å være hjemme med ungene sine

Mer penger til førstelinja

Bedre ordninger for lærlinger og studenter

Ordninger så lenge krisa varer

Mer treffsikre ordninger for frilansere og selvstendige

Dette har vært viktig for vanlige folk.

Men vi kom ikke helt imål. Det har merkes at det har vært forskjell på våre løsninger og krav, og det høyrepartiene har drevet fram.

Nå skal Norge, økonomien og samfunnet vårt etter hvert gjenreises.

Da ser folk ifølge målingene til et nytt flertall som skal gjøre den jobben. I forslaget til uttalelse er LO tydelige på at vi trenger et nytt flertall for den jobben som skal gjøres, og at vi vil ha en ny, rødgrønn regjering med de tre partiene som kongressen vedtok å støtte sist – Arbeiderpartiet, SV og Senterpartiet.

Fram mot valget vil folk ha klare løsninger på hva som skal gjøres de neste årene – for det vil ta tid.

Og det er flere oppgaver som skal løses samtidig. Vi har for eksempel en klimakrise og en ulikhetskrise som også krever svar. Og et arbeidsliv som roper etter en storrengjøring.

i LO er vi opptatt av at Norge ikke er friskmeldt før folk er tilbake i jobb.

I hele, faste stillinger.

Trygghet for jobb og inntekt er det viktigste for oss.

Mange næringer er sterkt berørt av krisen. Og både arbeidstakere og virksomheter vil ha bruk for aktive kommuner og en aktiv stat i gjenreisningsarbeidet. Vi tror ikke at den usynlige hånd vil sikre framtidsnæringene våre.

Det var framsynte folk, de som bestemte at fossefallene skulle komme tilbake i offentlig eie gjennom hjemfallsretten.

De var framsynte, de som bestemte seg for å bygge opp et norsk oljeselskap og dermed skapte grunnlaget for all leverandørindustrien rundt den. Det har bidratt til å skape enorme verdier og titusenvise av arbeidsplasser i Norge.

Så framsynte må vi også være, når vi utvikler framtidens næringer.

I uttalelsen som ligger her fra sekretariatet viser vi til evnen til å bruke naturressursene for å skape grunnlag for bosetting og produksjon i hele vårt langstrakte land.

Om det så har vært fisken, fossene, skogen eller oljen, naturressurser har alltid vært fundamentet for arbeid og velstand.

Vi vet etter åtte år at Høyre-regjeringens politikk ikke skaper arbeidsplasser. De siste ti årene har andelen sysselsatte utviklet seg svakere i Norge enn i landene vi sammenligner oss med.

Høyre-regjeringen er stort sett opptatt av å selge ut norske selskaper og virksomheter.

Vårt alternativ tar opp arven etter våre tidligere fremsynte ledere.

Vårt alternativ er å bygge Norge bedre. Etter koronaen trenger vi mer enn noe en aktiv industri- og næringspolitikk, for å sikre folk jobb i hele landet.

i vårt alternativ er staten en aktiv støttespiller for industrien, og som også stiller krav tilbake.

Vårt alternativ stopper ikke med å gjenåpne Norge. Vi skal gjenreise Norge.

Arven etter snart åtte år med Erna Solberg er også større forskjeller mellom folk.

Høyre regjeringen har ved hver eneste korsvei, hvert eneste budsjett lagt opp til større forskjeller. Noe som SSB har dokumentert grundig.

Høyre regjeringen har prioritert å gi milliardgaver i skattelett til landets rikeste. 15 milliarder kroner har de kuttet i formueskatten. Og regningen velter denne regjeringen over på vanlige arbeidsfolk.

Lista over smålige kutt er lang. Det har rammet pensjonister, pendlere, uføre med unger, enker, barnefamilier, fagorganiserte og barn med dårlig syn og skeive tenner.

Hans-Christian kalte det for politisk plyndring.

Ja, det er det det er: Politisk plyndring av vanlige folk.

Men regjeringen sitt røvertokt skal stanses. Og det får vi bare gjort med et nytt flertall på Stortinget.

Gode venner!

Koronakrisen har satt et forstørrelsesglass på ulikhetene som vokser. Det er sikkert flere enn meg som får en vond klump i magen av de lange køene foran matutdelingen.

Det var jo dette vi skulle bort fra.

Bort fra lua i handa og veldedighet.

Det var jo derfor vi bygde velferdsstaten.

Per Fuggeli var en klok mann, som satte avtrykk etter seg. Han pleide å si at «velferdsstaten ble ikke gitt oss ikke i gave, det er et krigsbytte».

Sykelønnsordningen var et slikt krigsbytte.

Sykelønnsordningen ble ikke gitt i oss i gave, men er et resultat av årelang kamp fra fagbevegelsen. I over 40 år har høyresiden forsøkt å angripe ordningen, foreslått å avskaffe ordningen eller å svekke ordningen på en eller annen måte.

Vi har til nå stått imot angrepene og slått tilbake angrepene, som har kommet opp igjennom årene.

Men under dagens regjering kommer disse angrepene dessverre oftere og oftere.

Angrepene kommer ikke direkte fra statsministeren og hennes kabinett. Det hadde på mange måter vært greiere å forholde seg til.

Men de kommer.

Noe av det aller første de gjorde var å foreslå å ta retten til sykelønn fra titusenvis arbeidstakere med lav inntekt.

Dagens høyre regjering har satt ned utvalg som foreslår kutt i sykelønna.

Venstre varsler nok en gang kutt i sykelønna.

Høyres talspersoner på stortinget går inn for kutt.

Det kan nærmest virke som om høyre regjeringen driver en geriljakrig mot dagens sykelønnsordning.

Derfor har LO utfordret statsministeren, og stilt henne noen få enkle spørsmål.

Vil statsministeren forplikte seg til ikke å foreslå endringer i sykelønnsordningen, med mindre partene er enige om det?

Og kan statsministeren garantere at det ikke skal forhandles om sykelønn, dersom høyrepartiene får flertall etter valget?

En slik garanti vil ikke Erna Solberg gi oss. Det er alvorlig.

For er det en ting vi har sett de siste året så er det at:

Sykelønnsordningen i Norge har under pandemien vist seg å være en helt avgjørende del av vårt lands beredskap.

Vår sykelønnsordning har bremsset spredningen av koronaviruset. Nordmenn som har symptomer på smitte trenger ikke å være redde for om de har råd til å følge myndighetenes råd om å bli hjemme fra jobben.

Kjære venner, Sykelønnsordningen er i spill.

Om ikke Erna Solberg vil garantere for dagens sykelønnsordning, så er det nok en grunn til at høyreregjeringen skal byttes ut.

Nå er det arbeidsfolk sin tur.

Det er viljen – og ikke minst EVNEN – til å søke makt som har gitt norsk fagbevegelse en plass ved bordet når viktige avgjørelser tas i samfunnet vårt.

Den unike koblingen mellom en stor og bevisst fagbevegelse og det brede folkepartiet på venstresida er det som bygde den norske modellen, og den norske velferdsstaten.

En velferdsstat som har gitt større frihet til vanlige folk enn noen annen samfunnsmodell.

Frihet fra frykt for hva som skjer om man blir syk, mister jobben eller blir ufør.

Frihet for vanlige folks unger til å gå på skole, studere, utvikle seg og evnene sine.

Da vi i arbeiderbevegelsen bygde velferdsstaten møtte vi motstand ved nesten hver eneste korsvei. Det ble for dyrt, for lite effektivt og man kunne overlate det meste til markedet, mente motkreftene på høyresiden.

I snart åtte år har vi sett at de tankene lever videre i beste velgående. Skattene kuttes med kirurgisk presisjon for de med aller mest fra før. De som trenger

hjelp en periode møter mer mistenksomhet og et system som er hardere i klypa.

De kommersielle kreftene ønskes velkommen inn på våre mest sårbare områder. Vi har en regjering som ikke ser forskjell på å selge cappuccino og drive omsorg. Vi må stoppe høyrekreftene ved valget i høst. Men våre ambisjoner er større enn som så. Vår velferd blir aldri ferdig bygd ut.

Nå bygger vi videre. Og veldig mange steder har vi et godt utgangspunkt i kommuner og fylker. Vi kan gjøre hverdagen bedre for vanlige arbeidsfolk der. Vi får til mye.

På mange arenaer.

Men det er også sterke motkrefter ute og går. For det er mye penger å tjene for de som vil utnytte arbeidsfolk.

Grovt press på lønns- og arbeidsvilkår, ofte gjennom innleie, skjer overalt snart, på byggeplasser, i sjøfart, luftfart, industri, landbruk, bearbeiding av fisk, helse og omsorg, på hoteller og i utelivet.

Jonas garanterer at han innen 100 dager, dersom han blir statsminister, vil ha startet innføringen av en Norgesmodell for et mer seriøst arbeidsliv.

Denne modellen skal ta det beste fra forskjellige lokale modeller og skape en nasjonal modell.

Dette er svært gode nyheter for arbeidsfolk. LO har stått i bresjen for modellene. De som sørger for et mer seriøst arbeidsliv i mange kommuner og fylker.

For LO er det viktig å få på plass en ny og rettferdig AFP-ordning.

Våre medlemmer som har slitt seg gjennom et langt arbeidsliv skal få muligheten til å gå av med en verdig pensjon. De skal ikke avspises med smuler.

LO og NHO ble i lønnsoppgjøret 2018 enige om å utrede rammene for en ny AFP-modell. Denne uken la vi frem en rapport som viser hvordan en ny og rettferdig AFP-pensjon kan bli.

Skal vi få til dette er vi avhengig av trepartssamarbeidet.

Dessverre har dagens høyreregjering vært tydelige på at de ikke vil bidra med mer. Ett av regjeringspartiene går til valg på ikke å bidra i det hele tatt, men avskaffe AFP-pensjon.

Jeg vil ha en regjering som støtter opp under trepartssamarbeidet. Som vil jobbe sammen med oss og bidra til å finne en løsning som tetter hullene i AFP-ordningen.

Som løfter yrkesfagene og bygger heltidskultur i alle yrker.

Som ser at fellesskapet har en rolle å spille for å sikre at ungene våre skal kunne få en bolig til en pris det er mulig å leve med for folk i vanlige jobber.

Som sikrer at bedriftene våre har den beste markedsadgangen til Europa, samtidig som vi beholder det beste arbeidslivet i Europa.

Dere, tenk å ha å ha en regjering som ikke sier høyt og tydelig at den anerkjenner det uorganiserte arbeidslivet.

Tenk på hva vi kunne oppnådd - med en regjering som jobber med oss, og ikke mot oss!

Gode venner!

Vi har over 200 000 permitterte og arbeidsledige. Mange har vært ledige i over ett år.

Men det er ikke nok å snakke om å gjenåpne. Vi må gjenreise Norge.

Og skal vi gjenreise Norge så er det behov for en ny regjering, og et nytt flertall.

Som vil slåss for et mer rettferdig Norge.

Et varmere Norge!

Et rausere Norge!

Gode venner.

Den engelske høyrelederen Margareth Thatcher sa en gang at det finnes ikke noe slikt som et samfunn, bare enkeltindivider.

Det siste året viser hvor grunnleggende feil en slik holdning er. Vi klarer oss alltid best sammen.

Det er fellesskapsløsningene som står sterkest i møte med kriser lik den vi står i nå.

Det er det vi så brutalt blir minnet på i disse dager.

Over 200 000 permitterte og arbeidsledige forteller hvor viktig det er med arbeid til alle, som sikrer oss trygghet og inntekt.

Stengte skoler minner oss om hvor viktig fellesskolen er for å skape likeverdige forhold for alle unger.

Smittefaren for de eldre forteller oss hvor viktig dyktige faste ansatte i omsorgen er.

Og behovet for behandling minner oss om hvor viktig det er å ha et felles helsevesen for alle.

Vi har bygd samfunnet vårt rundt fellesskap og tillit. Vi samles rundt kjøkkenbordet, i klasserommet og i kantina på jobben.

Vi drar på konserter, fotballkamper og teater. Vi danser oss glade inn i natten, vi klemmer og tar hverandre i hånda og holder.

Det er dette fellesskapet som skaper samfunnet.

Det er fellesskapet og tilliten som har fått oss gjennom denne krisa.

Tilliten til at sjåførene får oss trygt frem til jobb og får varene frem til butikkene.

Tilliten til butikkansatte, renholderne, helsearbeiderne og alle de som har stått fremst i denne pandemien.

Tilliten til hverandre.

Det er den tilliten, og det fellesskapet, som gjør Norge til det landet det er i dag. Det må vi ta vare på.

Sammen.

Vi samles på «valen». Den digitale og den fysiske. For – som det også heter i Internasjonalen.

«Arbeider, bonde, våre hære – de største er som stevner frem»

Vi har et valg å vinne.

Nå er det arbeidsfolk sin tur.